

EBERT, Vilko, graditelj (Zagreb, 12. II. 1890 — 1. V. 1973). U Zagrebu završio Graditeljsku školu. Nakon I. svj. r. vodio građevno poduzeće »Vilko Ebert i drug«, a od 1931. samostalni je graditelj. Bio je uspješan u gradnji jeftinih obiteljskih kuća koje se odlikuju jednostavnošću i funkcionalnošću. Na samostalnoj izložbi u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu 1926. izložio projekte za Gradsku vijećnicu, Narodni muzej, kazalište i veliko kupalište u Zagrebu.

P. C.

EGGER, Rudolf, austr. arheolog (Bruck an der Mur, 11. IV. 1882 — Beč, 7. V. 1969). Profesor povijesti staroga vijeka i epigrafike na sveučilištu u Beču. Istraživao ant., kasnoant. i starokršć. razdoblje, posebice na području Alpa, Hrvatske i drugih dijelova Balkana (Stobi). Značajni su mu radovi s područja grč. i lat. epigrafije, u koje su uključeni i spomenici iz naše zemlje. BIBL.: *Früchristliche Kirchenbauten im südlichen Norikum*, Wien 1916; *Forschungen in Salona, I, II, III*, Wien 1917, 1926, 1939 (s M. Abramićem, W. Gerberom i E. Dyggveom); *Die neuen Inschriften aus dem Cimiterium am Kapljuc*, VjAHD, 1928 — 29.

N. Ci.

EHRLE, Luka (Lucas), slikar (oko 1700 — Zagreb, 26. IX. 1728). Franjevac, izradio je 1726. za franjevački samostan u Varaždinu triptih (*Bl. Dj. Marija, Raspeće, Sv. Ivan Evanđelist*) i signirao ga.

LIT.: *I. Lentić-Kugli*, Prilozi za istraživanje varaždinskih »pictora« u 18. stoljeću, *Vijesti MK*, 1969, 3; 1977, 4.

EHRlich, Hugo, arhitekt (Zagreb, 31. I. 1879 — 21. IX. 1936). Arhitekturu je studirao na Visokoj tehničkoj školi u Beču (K. König). Prvo projektantsko iskustvo stječe u ateljeima bečkih arhitekata F. Ohmanna i

H. EHRlich, Slavenska banka u Zagrebu

H. Walchera s kojima radi na restauraciji povijesnih dvoraca (Schlosshof kraj Marcheggia, Kreuzenstein). God. 1908. povjereno mu je dovršenje čuvene vile Karme na Ženevskome jezeru koju je započeo A. Loos; slijedeći osnovnu Loosovu misao, E. je u Karmi ostvario (dovršena 1912) jedan od prvih primjera modernizma u eur. arhitekturi. Vraća se u Zagreb 1909. i započinje intenzivnu projektantsku djelatnost. Vodi 1910 — 15. zajednički atelje s V. Kovačićem; u tome razdoblju nastaje niz stambenih zgrada i obiteljskih kuća u Zagrebu u kojima su arhitektonski detalji i reducirani stilski elementi strogo podređeni kompoziciji cjeline: zgrade u Medulićevoj ul. 2 (1910), Ilici 100 (1910), Mihanovićevoj ul. 14 i 20 (1910), obiteljska kuća Rado na Rokovu perivoju (1913). Prema ranijim natječajnim projektima izvodi 1911 — 12. regulaciju Strossmayerova šetališta u kojemu asocijacijom na stare grčke zidine stvara prostor otmjenoga šetališta.

U razdoblju nakon I. svj. r. u Ehrlichovoj arhitekturi jače je naglašen moment reprezentativnosti s oslonom na oblike povijesne arhitekture. Ta se težnja očituje u stambenim zgradama »Tekstil« i »Pruga« u Ul. Račkoga (1921), i dvostrukim zgradama u Varšavskoj ul. 2 i 2a (1922), a kulminira u monumentalnim objektima Slavenske banke u Vlaškoj ul. (1923), Obrtne banke u Ilici (1925) i Burze, koju dovršava nakon Kovačićeve smrti 1924. Na liniji tradicionalnih shvaćanja nastaje i najveća građevina u tadašnjemu Zagrebu, kompleks Nadarbine u Vlaškoj ul. (1926 — 30). God. 1925. E. preuzima Kovačičevu katedru na Tehničkome fakultetu, a istodobno vodi jedan od najvećih projektnih ateljea u Zagrebu, u kojemu zapošljava niz mladih arhitekata suvremenih nazora (A. Albini, S. Gomboš, M. Kauzlarić, J. Pičman). Djelomično i pod njihovim utjecajem, njegova arhitektura potkraj dvadesetih godina gubi dramske akcente, a prevladavaju ravne linije i jednostavna glatka pročelja. Ta se tendencija očituje već u kući Grünwald u Boškovićevoj ul. 15 (1928), i Blühweis u Domagojevoj ul. 2 (1928), a osobito u projektima za Udruženu banku u Beogradu (1929) i u njegovu posljednjemu djelu, zgradi Mirovinske zaklade u Gajevoj ul. 2 (1934), u kojoj dosljedno primjenjuje suvremena funkcionalistička načela oblikovanja. U obiteljskim kućama, nastalima u međuratnu razdoblju, jače je naglašena težnja za otmjenom udobnošću i individualnošću građevine: Deutsch na Rokovu perivoju (1920), Weissmayer u Ulici J. Hatzea 14 (1921), Janda u Vončininoj ul. 16 (1921), Schwarz u Ul. Gorana Kovačića 10 (1922), Nikić u Tuškancu 15 (1927). Važniji su mu natječajni i ostali neizvedeni projekti: za vladinu palaču (1907), hotel »Esplanade« (1922), Tehnički fakultet (1929) i Oficirski dom (1930) u Zagrebu i za Agrarnu banku (1931) i zgradu »Singer« (1931) u Beogradu. — Kao veoma plodan arhitekt i pedagog, E. je ostavio dubok trag u hrv. arhitekturi prve polovine stoljeća. Odgojen u konzervativnoj bečkoj sredini, E. je prošao zanimljiv razvojni put na kojemu je različite poticaje od Loosova modernizma do avangardnoga funkcionalizma uspio stvaralački asimilirati, i ostvariti zaokružen i prepoznatljiv arhitektonski opus.